

ningen voldoende zijn om na de bevrijding de genoteerde bedragen uit te keren aan diegene die het genoteerde effect zou presenteren. Wat die bedragen betrof: Walraven van Hall stelde zich op het standpunt dat hij slechts sommen van f 1000 of een veelvoud daarvan zou aanvaarden. Aldus geschiedde – de administratie van de voor de ‘Zeemanspot’ ingezamelde bedragen werd bijgehouden door Gijs van Hall die tevens als kassier ging fungeren; Gijs van Hall zorgde er ook voor dat duplicaten van zijn aantekeningen op een vertrouwd adres bewaard werden. Op de geschetste wijze werd, hoofdzakelijk in de financiële wereld, in '42 meer dan een half miljoen gulden ingezameld, grotendeels (dat vloeide uit de opzet voort) in de vorm van bankbiljetten van f 1000 – maar juist deze bankbiljetten werden, zoals wij in hoofdstuk 1 uiteenzetten, onverhoeds op zaterdag 13 maart '43 van onwaarde verklaard; wie dergelijke bankbiljetten bezat, moest ze vóór 31 maart bij de belastinginspecties inleveren en de tegenwaarde zou alleen uitgekeerd worden indien die inspecties er van overtuigd waren dat die hoge coupures bonafide, niet dus bijvoorbeeld in de zwarte groothandel, verworven waren.

Gijs van Hall had op die zaterdag ca. f 212 000 in kas waarvan precies f 200 000 in de vorm van bankbiljetten van f 1000. Er was maar één oplossing: ze inwisselen tegen lagere coupures. Dat vergde contact met instellingen en particulieren die een extra-aantal bankbiljetten van f 1000 konden verantwoorden en bovendien bereid waren, de ‘Zeemanspot’ uit de moeilijkheden te helpen. Maandag 15 maart gingen de gebroeders van Hall op pad, elk met 100 biljetten van f 1000 op zak; die maandag slaagden zij er al in, al die biljetten ingewisseld te krijgen, maar bovendien was hun gebleken dat een aantal instellingen tot wie zij zich gewend hadden, van harte bereid was méér biljetten van f 1000 in te wisselen; de toezeggingen waren die eerste dag al opgelopen tot een bedrag van f 93 000. Dat feit stimuleerde de gebroeders van Hall, links en rechts te gaan zoeken naar personen die uit hun eigen vermogen, uit hun bedrijfskas of uit door hen beheerde gelden biljetten van f 1000 wilden afstaan, tegen de gebruikelijke ‘kwitantie’ uiteraard, welke biljetten dan ingewisseld zouden worden bij de instellingen die met de verantwoording van de extra-aantallen biljetten van f 1000 geen moeite zouden hebben. De van Halls hadden succes: op 31 maart bleek hun dat de kas van de ‘Zeemanspot’ in twee-en-een-halve week tijd van f 212 000 gegroeid was tot f 785 000; tot dat fraaie resultaat had ook Filippo, in Rotterdam werkend, een bijdrage geleverd.

In enkele gevallen (dan namelijk wanneer het door een instelling in te leveren aantal biljetten van f 1000 wel wat aan de hoge kant was) werden vertrouwde inspecteurs der belastingen ingelicht. Door hen werden niet alleen de grote aantallen zonder bezwaar aanvaard, maar zij konden ook de